

Като вървѣлъ по улици-тъ Іерусалимскы, Іисусъ Христосъ ослабнѣлъ подъ теготѣ-тъ на кръста Си. Въ това время ся паднѣлъ на срѣщѣ нѣкой си Кириинеанинъ, по имя Симонъ, който ся возвращалъ отъ полскѣ работѣ; той искалъ да отмине, но воины-тъ го възирѣли и принудили да носи кръста Іисусовъ.

Въ число-то на оныя, които проваждали Іисуса Христа, ся намирали и нѣкои жены, които вървѣли слѣдъ Него съ плачь и рыданіе. Іисусъ Христосъ, като ся обърнѣлъ, казалъ имъ: „дѣщери Іерусалимскы! не плачете за Мене, но плачете за себе и за дѣца-та ваши! Приближава ся время-то, въ което ще кажатъ: „блажены бездѣтны-тъ и оныя, които никога не сѣ подавали младенцы!“ Тогава ще кажатъ на горы-тъ: „паднете на насъ!“ и на хълмие-то: „покройте ны!“ Ако по той начинъ постѣпятъ со зелено-то дръво, то какъ ще постѣпятъ съ изсъхнѣло-то?“

Жалость, която усѣща челоуѣкъ, кога види, че стражде нѣкой невинно, е, безъ сомнѣніе, чувство похвално, свойственно на добро сѣрдце; но на Іисуса Христа страданія-та трѣбва да возбуждаютъ въ насъ не еднѣ само жалость, но ужасъ, отвращеніе отъ порока. Ако Той, благый, святой, единородный Сынъ Божій, прѣтърпѣлъ толкосъ ужасны страданія за наши-тъ грѣхове; то что трѣбва да прѣносятъ ожесточены-тъ грѣшници, които не сѣ ся покаили за грѣхове-тъ си и които сѣ отхвърляли приготвенно-то намъ спасеніе отъ Іисуса Христа.

Воины-тъ, като привели Іисуса Христа на губително-то мѣсто, което ся намирало тогава вѣнъ отъ градскѣ-тъ стѣнѣ и ся наричало Голгоѣа, подали Му вино, смѣсено съ миррѣ и съ жълчь. Това питіе давали обыкновенно на оныя, които щели да распинатъ на кръсть, за да ги направятъ нечувствителны камъ мѣкы-тъ. Іисусъ Христосъ го накусилъ, но не рачилъ да пие. Той искалъ въ съвършениѣ память да прѣноси мѣкы-тъ и смърть-тъ, каквото всего Себе, и душѣ-тъ и тѣло-то Си,